



Jane Fallon

MIJN ZOETE WRAAK

ROMAN

Soms heb
je een goede
reden om
je slecht te
gedragen...

Paula

Ik wil dat mijn man weer verliefd op me wordt.

Dat zal ik even uitleggen. Ik ben heus niet van plan het jaren 50-huisvrouwkje uit te gaan hangen. Ook heb ik geen artikelen uit oude damestijdschriften zitten uitpluizen met ‘Twintig manieren om uw man aan u te binden’. Verre van dat.

Ik wil dat hij weer verliefd op me wordt, zodat het hem iets kan schelen als ik daarna zeg dat hij kan oprotten. Of dat het hem op zijn minst opvalt. Dat hij niet denkt: o, prima.

Ik wil dat het pijn doet.

Robert zit aan de ontbijtbar in de keuken terwijl ik sta te koken. Hij ziet en hoort niks. Zit met zijn neus in zijn telefoon. Zijn duimen tikken als die van een puber op zijn schermpje. Waarschijnlijk zit hij met háár te appen. Hij heeft geen idee dat ik het weet. Hij lijkt nog precies dezelfde man. De man die gisteren nog gewoon mijn man was, de man met wie ik al achttien jaar getrouwd ben. Vandaag is hij ineens de man die zijn vrouw bedriegt. Ik merk dat ik naar hem sta te staren, op zoek naar clous. Hoe is het mogelijk dat ik dit niet doorhad? Hij kijkt op en glimlacht.

‘Wat is er? Heb ik wat gedaan?’

Terwijl hij dat zegt, draait hij het schermpje van zijn telefoon iets van me af. Hij beseft waarschijnlijk niet eens dat hij het doet.

Ik probeer zijn glimlach te beantwoorden. ‘Nee, niks. Ik zat alleen te denken.’

Hij pakt de fles op en schenkt eerst mijn glas bij en dan het zijne. Dit is altijd al ons ritueel geweest, als hij ’s avonds thuis is. Ik dren-

tel door de keuken terwijl ik aan het koken ben en hij zit op een kruk en vertelt me wat er allemaal aan de hand is op zijn werk. Hoewel hij tegenwoordig voornamelijk op zijn telefoon zit en mij maar de helft van zijn aandacht schenkt. Nou ja, ik weet nu tenminste hoe dat komt.

‘Gevaarlijk,’ zegt hij. ‘Te veel denken is niet goed voor een mens.’

Ik forceer een lachje. ‘Nou, gelukkig hoef ik dat ook niet zo vaak te doen. Ik zat te twifelen tussen rijst of aardappelpuree, dus het waren ook geen diepfilosofische gedachten.’

‘Verras me maar. Heb je hulp nodig?’

Ik schud nee. Het laatste waar ik nu zin in heb is het gelukkige gezinnetje uithangen. Daar is het te vroeg voor.

Hij huft van zijn kruk, met het glas in zijn ene hand, de telefoon in zijn andere. ‘Dan ga ik nu even douchen.’

‘Niet te lang, alsjeblieft,’ zeg ik. ‘Ik heb Georgia beloofd dat we vroeg zouden eten. Ze heeft om halfacht met Eliza afgesproken.’

‘Tien minuutjes,’ zegt hij, en ik moet me inhouden om niet te vragen waar hij zijn mobieltje voor nodig heeft als hij zich even snel gaat afspoelen.

Het was trouwens die telefoon waardoor hij door de mand viel. Wat een cliché, hè? En ik zat niet eens te neuzen. Het zou niet bij me opkomen om te gaan neuzen. Ik heb hem ook nooit naar zijn wachtwoord gevraagd, want dat gebruikt hij niet. Hij houdt alleen zijn duim boven die knop, zodat zijn vingerafdruk wordt ingelezen. Dus het was echt volkomen toeval dat ik zag wat ik heb gezien. Vanochtend, voor hij naar de studio ging – groggy van het vroege opstaan – had hij dat ding op het aanrecht laten liggen toen hij zich ging aankleden. Ik sta altijd gelijk met hem op, op zijn studiodagen, ook al moet hij dan altijd al om zes uur de deur uit; ik wist niet eens dat er zoiets bestond als kwart-over-vijf-in-de-ochtend, tot mijn wekker het op een dag meldde. Ik vind het leuk om hem gezelschap te houden als hij aan zijn ontbijt zit. En om hem gedag te zoenen als hij vertrekt. We functioneren op dat tijdstip allebei nog niet helemaal normaal, dus ik neem aan dat hij even vergeten was dat hij tegenwoordig zijn telefoon niet uit het oog mag verliezen.

Ik had het eerst niet eens gezien. Maar toen begon dat ding te piepen omdat er een berichtje was, en ik keek zonder er verder bij na te denken even omlaag. Mijn oog viel op de woorden ‘Hou van jou’ onderaan en op de naam bovenaan: *Saskia*. Zonder stil te staan bij wat ik deed, griste ik het ding van het aanrecht voor het berichtje weer van het scherm zou verdwijnen en ik er nooit mee bij zou kunnen.

Jezus! Dat scheelde ook niks, gisteravond! VEEL te riskant! Hoop dat Paula erin trapte! Vond het niet fijn om keihard tegen haar te moeten liegen! Hou van jou!

Ik staarde geschokt naar het scherm, drukte een paar toetsen in, in de hoop dat ik vervolgens op magische wijze de hele conversatie tevoorschijn kon halen, maar ik wist dat het geen zin had. Ik hoorde Robert rondscharrelen in de slaapkamer, wist dat hij elk moment terug kon zijn. Ik prentte me het appje goed in, gooide de telefoon terug op het aanrecht toen zijn voetstappen door de gang kloten, en deed alsof ik gefascineerd was door iets in de besteklade.

Ik zag hem zoeken naar zijn mobieltje. Verbeelde ik het me nou, of schoot er heel even iets van angst over zijn gezicht? Ik probeerde nonchalant te kijken, want ik wilde niet dat hij wist dat ik erop gekeken had. Hij pakte het op en stak het in zijn zak zonder op het scherm te kijken.

De neiging om hem allerlei beschuldigingen naar zijn hoofd te slingeren zodra hij weer thuiskwam, was enorm. Of om hem te stompen. Ja, stompen was wel lekker geweest. Maar gelukkig wist ik me te beheersen. Ik wist dat ik eerst eens goed moest nadenken over wat ik had gelezen. Ik moest eerst zeker weten dat er geen onschuldige verklaring was voor ik iets deed, waardoor er geen weg terug meer zou zijn.

Hij komt de keuken weer in slenteren, fris gedoucht, gehuld in een chemische fruitgeur en de oude joggingbroek en een T-shirt waar hij graag in rondhangt. Ik zet een glimlach op.

‘Roep jij Georgia even? We eten over vijf minuten.’

‘Tuurlijk. Het ruikt trouwens superlekker.’

Ik schroef mijn nepglimlach op tot extatisch. Met dank aan mijn toneelschoolachtergrond. Hoewel we daar nooit een vak hebben gehad met de naam: 'Hoe overtuig ik mijn man ervan dat er niks aan het handje is, terwijl ik eigenlijk het liefst met een vork op hem in zou willen steken.' Herinner me eraan dat dát mijn eerste opdracht moet zijn als ik ooit toneelles ga geven.

'Het is maar gewoon chili.'

Robert sloft weer de keuken uit en ik hoor hem naar Georgia roepen dat het eten klaar is. Wat er ook gebeurt, ik mag niet laten merken dat er iets mis is waar mijn dochter bij is, dus ik probeer rustig adem te halen, en maak mezelf wijs dat er niets mis is.

Ik doe ontzettend mijn best om niet te huilen, trek een fles rode wijn open en schenk een glas in voor mezelf. Als Georgia de trap af komt stuiten met een tas vol boeken die ze nodig heeft voor een avondje huiswerk maken bij haar beste vriendin thuis, zit ik aan de bar van mijn wijn te nippen alsof er geen vuiltje aan de lucht is.

'Wil jij ook een glas?' vraag ik, al weet ik al wat het antwoord zal zijn. Georgia trekt een gezicht alsof ik haar net een glas kattenpis heb aangeboden.

'Getver. Waarom hebben jullie nooit een keer witte wijn? Of wodka?'

'Omdat jij dan wel een glas zou nemen als ik je dat zou aanbieden.'

Ze lacht. 'Aha. Het geeft niet, want ze schenken vanavond Jägerbommen bij Vogue. Dan laat ik mezelf daar wel vollopen.'

'George...' zeg ik, maar ze onderbreekt me voor ik verder iets kan zeggen.

'Geintje!'

'Dat mag ik hopen!'

'Ik bedoelde absint.'

'Heel geestig.'

Ze leunt over mijn rug heen en plant een zoen boven op mijn hoofd als Robert weer binnenkomt, zorgeloos als altijd.

'O jee,' zegt hij. 'Wat heb je misdaan?' Hij doet altijd voor de grap alsof een teken van affectie van onze puberdochter alleen maar kan betekenen dat er iets mis is.

Georgia lacht en woelt door zijn haar als hij gaat zitten. Ik leun over het tafelblad en schenk zijn glas vol.

Ja, mensen, we zijn een heel gelukkig gezinnetje.

Ik ben van nature geen wraakzuchtig type. Deels omdat ik te lui ben, en wraak vergt inspanning. Maar ik ben gewoon nooit iemand geweest die uren zint op manieren om een collega een hak te zetten, omdat die de baas niet tegenspreekt als ze hem een compliment maakt over iets wat ik eigenlijk heb gedaan. Dat klinkt net alsof ik een of andere belangrijke carrière heb, waarin rivaliserende collega's elkaar te lijf gaan in een strijd om de overheersing, en zich over elkaars rug een weg naar de top banen, ondertussen de zwakke massa vertrappend. Maar ik werk dus in een bakkerij. Ja, ja, hilarisch: de dikke dame werkt in een taartjeswinkel. Dat zie ik in de ogen van mensen als ik hun dat vertel. Ze moeten vast hun tong afbijten om me niet te vragen of ik betaald krijg om die taartjes te bakken of dat ik soms hoofd van de proefafdeling ben. Voor alle duidelijkheid: ik verkoop ze, ik bak ze niet. Ik zet koffie met onze chique koffiemachine, maak panini's, warm pasteitjes op en neem het geld aan.

Maar dit keer is Robert te ver gegaan. Ik weet best dat hij erg op zichzelf gericht kan zijn. Hij heeft de neiging om zichzelf en zijn baan iets te serieus te nemen. En ik weet ook best dat we de laatste tijd wat uit elkaar gegroeid zijn. Niet dat we het niet meer gezellig hebben, maar hij is gestopt om zijn wereld met mij te delen. Eerst namen we altijd samen zijn teksten voor de komende dagen door als hij thuiskwam, en dan lachten we om de krankzinnige plotwendingen. Of hij vermaakte me bij een glas merlot met allerlei verhalen over wat er op de set was gebeurd. Hij vroeg me nooit echt hoe mijn dag was geweest – waarschijnlijk omdat mij nooit iets overkomt dat het vermelden waard is – maar zijn verhalen over de andere acteurs,

de incompetenten visagisten en bemoeizieke producers waren altijd zo leuk, dat me dat eigenlijk niks kon schelen. Want ik ging er altijd van uit dat hij diep vanbinnen wel om mij gaf. Hij had gewoon een baan met veel stress en dat hield hem nogal bezig.

Ik had van zijn levensdagen niet gedacht dat hij vreemdging. Of nee, dat is niet waar, ik heb het me wel af en toe afgevraagd. De afgelopen jaren dacht ik weleens: Hij zou toch niet...? als hij zei dat hij tot laat moest werken, of als hij ergens op locatie aan het filmen was. Maar die gedachten had ik altijd weer van me afgezet. Mezelf gemaand dat ik niet zo paranoïde moest doen.

En als ik mezelf al ooit had toegestaan te geloven dat het zo was, dan had ik in geen miljoen jaar verzonnen dat hij het met Sáskia zou doen.

Robert en ik zijn al twintig jaar bij elkaar. Toen we elkaar op de toneelschool leerden kennen, hadden we allebei grote dromen over waanzinnige carrières die de toekomst ongetwijfeld voor ons in petto had, ook al vertelde de statistiek een ander verhaal. Ik heb, geloof ik, weleens gelezen dat negenennegentig procent van de acteurs zonder werk zit. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat er een stuk of vijf mensen zijn die alle hoofdrollen spelen die er op een zender als rrv te verdelen zijn. Maar dat weerhield niemand van ons jaar aan de North London School of Speech and Drama ervan te geloven dat zij voorbestemd waren om het helemaal te gaan maken.

Van al onze jaargenoten zijn Robert en nog vier anderen de enigen waar je nog weleens iets van hoort. Eentje omdat ze naar Hollywood is gegaan en daar een minuut of vijf gold als aanstormend talent. Dat wreef ze ons genadeloos in, tot het werk begon op te drogen. Inmiddels praat ze met een raar half Amerikaans accent, en verschijnt ze zo nu en dan in de Britse media om te praten over haar meest recente obsessie: *cupping* of tantrameditatie of de geneeskrachtige werking van kruisbloemige groente, ook al is ze al zo lang niet meer op het scherm te zien dat niemand zich meer precies herinnert wie ze ook al weer was. Twee verdienen de kost in het theater en de vierde zit een celstraf van vijftien jaar uit wegens fraude.

Financieel gezien is Robert waarschijnlijk het grootste succesver-

haal. Hij heeft een vaste rol in het plattelandsdrama *Farmer Giles*, dat sinds vijf jaar op donderdagavond op tv verschijnt. Helaas is hij niet de boer Giles uit de titel, die met zijn vrouw en drie kinderen centraal staan in de serie, maar tweede viool Hargreaves, de goeiige buurman van Giles. Saskia is Melody Hargreaves, trouwens. De chagrijnige maar sexy echtgenote van de goeiige buurman. Roberts tv-vrouw. Een vrouw over wie hij al jaren beweert dat het een verschrikkelijk spook is.

Dankzij de royalty's vanwege herhalingen en de verkopen aan buitenlandse televisiestations – vooral de Amerikanen zijn dol op de landelijke idylle die ik in het echt nooit ergens heb gezien – verdient hij behoorlijk goed. Hij zou het allemaal opgeven om een van onze twee oude jaargenoten te zijn die om hun toneelwerk worden geëerd en geprezen, ook al hebben ze bij lange na niet zo'n gezonde bankrekening als hij. Maar dat zou hij nooit toegeven.

We hebben – nee, sorry – hadden een mooi leven, met zijn drie-tjes. Robert, onze zeventienjarige dochter Georgia, en ik.

Tot nu toe, dus.

Toen we pas afgestudeerd waren, trokken we in een piepklein eenkamerappartementje in Finsbury Park en deden we er alles aan om aan werk te komen. We schuimden alle open audities af en namen elke onbetaalde klus aan die we konden krijgen. Zo zoetjesaan kreeg Robert steeds meer rolletjes. Hij nam een agent. Casting directors begonnen zijn naam te onthouden. Toen ik zwanger werd van Georgia, leek het een uitgemaakte zaak – zoals Robert het altijd uitdrukt – dat hij aan zijn carrière zou bouwen en dat ik de zorg voor het kind op me zou nemen. En als hij dan naam had gemaakt, kon hij het wat rustiger aan doen en een poosje thuisblijven zodat ik mijn eigen droom kon naja-gen. Ook al gaf het me wel een beetje stress dat ik degene was die thuis zou zitten, toch vond ik het zelf ook wel weer logisch. Als ik heel eerlijk ben, wilde ik ook liever zelf voor mijn dochter zorgen. Ik had alleen nooit gedacht dat ik al zo jong moeder zou worden.

Maar goed, je snapt wel hoe het verhaal verderging. De jaren gleden voorbij, en Robert had nooit het gevoel dat hij er wel een keer tussenuit kon.

Toen Georgia naar de middelbare school ging, heb ik nog wel een zenuwachtige poging gedaan om weer te gaan spelen, maar omdat ik geen ervaring had, geen agent en er op mijn cv verder niks te melden viel behalve de zorg voor mijn kind en wat parttime administratief werk toen we nog geld nodig hadden, kreeg ik niemand te spreken aan de telefoon, laat staan dat ik langs kon komen. Als ik bereid was geweest om ver van huis onbetaald aan de slag te gaan, en een one-womanshow had willen doen in een of andere kroeg, voor anderhalve man en een paardenkop, dan was het misschien nog wat met me geworden. Maar ik was al boven de dertig en had een kind dat de puberteit nabij was en dat haar moeder nodig had. En trouwens, Robert zei altijd dat het zo belangrijk voor hem was dat ik thuis was, en dat ik ervoor zorgde dat alles op rolletjes liep. Dan hoefde hij zich geen zorgen te maken over triviale dingen. Dan kon hij rustig *shinen*.

Ja, je hoort het goed. 'Shinen', zo noemde hij het.

En dat was het dan. Dat was ons leven. Robert kon elke klus aannemen die hij wilde, en idiote uren draaien op locaties die krankzinnig ver van huis lagen, want hij wist dat thuis alles geregeld was.

Toen kreeg hij de klus bij *Farmer Giles*, wat inhield dat hij tijdens het filmen, wat tien en halve maand per jaar in beslag nam, druk bezig was en zijn tijd verdeelde tussen de studio in West-Londen en de buitenlocatie in Oxfordshire, en dat ik de glossy foto's waar ik de casting directors nog steeds mee bombardeerde in de prullenmand kon gooien (die foto's liepen toch al flink wat kilo's achter), en het baantje in de taartenwinkel nam. Daar vroegen ze niet naar mijn cv. Hij is een bescheiden televisiester geworden, of heeft in elk geval een bekend gezicht. En ik ben iemand geworden die in een taartjeszaak werkt, omdat de uren zo mooi te combineren zijn met mijn wens om thuis te zijn als Georgia uit school komt.

Je zult wel vragen hebben, neem ik aan. Zou ik ook hebben. Bijvoorbeeld: waarom trapt een intelligente, onafhankelijke vrouw als ik in zo'n regeling? Daar kan ik alleen op antwoorden dat ik van Robert hield en dat ik oprecht geloofde dat mijn kans nog wel zou komen. En ik geloof ook echt dat hij het meende toen hij met het voorstel kwam. Hij opperde het echt niet om mij een loer te draaien. Pas later, toen hij zijn werk wel erg leuk begon te vinden, en hij er nog

geen paar maandjes tussenuit zou willen, toen hij bang was dat hij aanbiedingen zou mislopen als hij ook maar één klus zou weigeren, veranderde hij van gedachten. En ik had natuurlijk best op mijn strepen kunnen staan en kunnen weigeren om ooit nog gymkleren te wassen tot hij zou toegeven, en een sabbatical zou nemen. Maar de waarheid is dat ik geen fiducia had in het idee dat ik überhaupt ooit nog werk zou vinden als actrice. En het idee dat Robert een goede rol zou moeten afslaan alleen omdat hij dan thuis kon blijven, en zou moeten aanzien hoe ik de ene na de andere vergeefse auditie deed, was me te vernederend.

En bovendien had ik nooit gedacht dat hij me dit zou flikken.

De avond is een kwelling. Tegen Robert doen alsof mijn neus bloedt, terwijl ik probeer te bedenken wat ik moet doen. Het helpt ook niet dat Georgia meteen na het eten vertrekt met de belofte dat ze op zijn laatst om elf uur weer thuis zal zijn. Zo is er geen tegenwicht.

Als Robert al het idee heeft dat ik iets weet over zijn geheimpje laat hij dat niet merken.

‘Saskia kwam vandaag weer twee uur te laat opdagen,’ zegt hij tegen me als we naast elkaar in de zitkamer zitten. Ik scrol het zendermenu op de televisie af alsof mijn leven ervan afhangt, wanhopig op zoek naar iets wat afleiding biedt zodat we niet de hele avond hoeven te kletsen.

Ik verslik me bijna in mijn drinken als hij haar naam laat vallen.

‘Jeetje,’ zei ik. Hoe had ik anders gereageerd? Ik weet ineens niet meer hoe ik me normaal moet gedragen. ‘Kreeg ze op haar donder?’

Saskia’s wangedrag is een van onze lievelingsonderwerpen. En ik zou er eerlijk gezegd ook van gebaald hebben, als ik hem was. Hoewel ik nu weet dat hij helemaal niet baalde. Het is een rookgordijn.

‘Natuurlijk niet,’ zucht hij. ‘Want niemand heeft zin in dat gejack van haar, en haar dreigementen dat ze anders opstapt.’

Hoewel Robert net doet alsof hij Saskia niet kan luchten, leeft hij ook voor een deel in angst dat ze inderdaad besluit om te stoppen met de serie. Terwijl hij natuurlijk ook best weet dat de serie pas ophoudt zonder boer Giles, maar best door kan als de burens weggaan en vervangen worden.

‘Ze zullen haar uiteindelijk wel de zak geven,’ zei ik, en zijn paniekerige blik geeft me wel een beetje voldoening. ‘O kijk, er is een nieuwe serie op BBC2, vanavond. *Trouble in Paradise*. Heb jij daar geen auditie voor gedaan?’

Ik weet heel goed dat hij daar op auditie is geweest. Hij baalde als een stekker toen hij de rol niet kreeg.

‘Laten we daar alsjeblieft niet naar kijken,’ kreunt hij. ‘Er is vast wel iets beters.’ Robert vindt het vreselijk om naar series te kijken die aan zijn neus voorbij zijn gegaan. Vooral als de acteur de rol, waar hij zijn zinnen op had gezet, wel heeft gekregen en geprezen wordt of, God verhoede, genomineerd wordt voor de een of andere televisieprijs. Hij gaat er voor het gemak vanuit dat hem dezelfde hoeveelheid aandacht ten deel gevallen was als hij de rol had gekregen. Hij twijfelt er nooit een seconde aan of zijn optreden dan wel even overtuigend was geweest.

‘Nee, het lijkt me leuk,’ zeg ik, en ik druk op de knop voor het juiste kanaal. Het kost me al mijn kracht om te doen alsof ik er de komende anderhalf uur helemaal in opga. Maar het is in elk geval beter dan te moeten klessebessen.

Ik vertrek zo vroeg mogelijk naar bed, maar ik kan totaal niet slapen, en blijf maar malen. Wat is er gebeurd waardoor Saskia dacht dat ik hen bijna betrap had? Wat betekent dat berichtje precies? Betrap op wat? (ja, ja, ik weet het). Ik denk terug. Gisteravond heb ik Robert gebeld om te vragen of hij wist hoe laat hij thuis zou zijn. De studiodag eindigt om zeven uur, maar de mensen van de cast mogen naar huis zodra hun laatste scène erop staat. Er nam een vrouw op. Saskia, kennelijk. Ik was het al bijna vergeten, want het was verder totaal niet belangrijk. Robert moet zijn telefoon altijd bij iemand anders achterlaten als hij op de set is. Niemand wil een goede opname verpesten, omdat zijn of haar telefoon ineens overgaat met een suffe ringtone. Een popsong uit de jaren tachtig, of zo. In de loop der jaren heb ik zoveel mensen aan de lijn gehad die de telefoon voor hem opnamen.

Ik had ook niet naar haar naam gevraagd. Waarom zou ik?

‘Met de telefoon van Robert Westmore,’ zei ze, toen ze opnam.

Ik weet nog wel dat ik me een beetje sneu voelde, omdat ik mijn

man op zijn werk belde om te vragen hoe laat hij wilde dat het eten op tafel stond.

‘O, hallo. Met Paula, de vrouw van Robert.’

Ik herinner me dat ze toen zei: ‘Hoi!’ Op een heel amicale manier.

‘Het is niet belangrijk. Ik vroeg me alleen af hoe laat jullie vanavond klaar zijn. Misschien kan hij me straks even terugbellen?’

Twintig minuten later belde hij. Misschien een beetje buiten adem, maar dat is hij zo vaak als we bellen als hij aan het werk is. Hij zei dat het waarschijnlijk wat zou uitlopen, maar dat hij op zijn laatst om kwart over negen thuis was. Een doodgewoon, routinematig telefoontje.

Hij was er uiteindelijk al om negen uur. Er was helemaal niks waaruit bleek dat hij met iets anders bezig geweest was dan met zijn werk. Er zat geen lippenstift op zijn kraag, en ook verder nergens anders, voor zover ik kon zien. Hij liep meteen naar boven om te gaan douchen, maar ja, dat gebeurt zo vaak. Hij was gewoon de man die hij altijd al was. Dus ik vermoed dat de man die hij altijd al was, een man is die vreemdgaat.

Nadat hij vanochtend weggegaan was, heb ik mijn computer aangezet. Om Saskia Sherbourne te googelen. Ik weet natuurlijk al hoe ze eruitziet, maar nu kreeg ik honderden glamourfoto’s te zien van haar op de rode loper en spetterende avondjes uit. Wat me het meest aan haar ergerde was hoe zelfingenomen ze leek. Die grijns, zo van: ja, ja, ik weet wel dat jullie me allemaal superknop vinden. Ik had zin om haar te slaan.

Ze is uiteraard heel slank, op het randje van uitgehongerd. Maar ze heeft zo’n rond gezicht en zo’n soort décolleté die niet mooi oud worden – althans, dat hoop ik. Voor ze het weet ziet ze eruit als een barmeid met een ordinaire boezem. Ik gaf mezelf een standje voor die bitchy gedachten. Ik heb altijd mijn best gedaan om mensen niet op hun uiterlijk te beoordelen, want ik weet uit eigen ervaring hoe pijnlijk dat kan zijn. Toen bracht ik mezelf in herinnering dat zij het zeer waarschijnlijk met mijn man deed, en dus mocht ik best even genieten van de twee foto’s die ik vond waarop twee verbazend knokige beentjes onder een korte rok uit staken.

Volgens haar Wikipedia-pagina is ze drie jaar jonger dan ik, dus

waarschijnlijk is ze precies even oud. Geboren Susan Mitchell. Aha! Dat is al een stuk minder glamoureuus. Opgegroeid in Exeter. Opgeleid op de LAMDA (waar ze zich altijd minder voelen dan de mensen die naar RADA zijn geweest). Eerste baantje een reclame voor een bank.

Ik scande snel haar lijst van optredens, maar die boeiden me verder niet. Waar ik in geïnteresseerd was, was het kopje Levensloop. Daaronder werd het Susan Mitchell/Exeter/LAMDA-verhaal herhaald. En er stond dat ze op haar zevenentwintigste getrouwd was met Simon, van wie ze twee jaar later scheidde. En dat ze in 2009 hertrouwde – dus dan was ze eenendertig, of drieëndertig, afhankelijk van wie je geloofde – met Joshua. Kennelijk waren ze nog bij elkaar. Er stond niets over kinderen, en ook niets over Joshua's bezigheden.

Er stond een link naar een profielschets uit een magazine van een van de zondagskranten, dus uiteraard kwelde ik mezelf door het hele stuk te lezen. Ze is heel dankbaar voor haar rol in *Farmer Giles*, want die kwam precies op het moment dat zij zich afvroeg of ze soms moest stoppen met het vak. Ze wist heel goed wat de rol waard was. Het is heel belangrijk dat acteurs in televisieseries zich realiseren dat ze maar klein radertje in een gigantische machine zijn. Ze herinnert zichzelf er met enige regelmaat aan, om te zorgen dat ze met beide benen op de grond blijft staan. Als ik niet zou weten dat het allemaal nep was, had ik haar waarschijnlijk heel sympathiek gevonden.

In de volgende alinea ging ze eindeloos door over hoeveel mazzel ze had dat ze met Robert mocht werken. Dat ze zulke goede vrienden zijn geworden en dat ze zo instinctief samenwerken. Ik heb genoeg van dit soort interviews gelezen om te weten dat dit waarschijnlijk pr-bullshit is, maar daarom was ik er niet minder woest door. Het leek wel alsof ze het zei om mij te tarten.

Ik vond nog meer interviews met haar, en daarna herlas ik nog een paar met Robert die ik ooit met andere ogen had gelezen. Ze deden allebei ontzettend hun best om de wereld te laten weten dat ze dikke mik waren, dat ze zich zo ontspannen voelen bij elkaar dat ze weleens kibbelen over onzinnige dingetjes, als een echtpaar. Ik weet nog dat ik er samen met Robert om gelachen heb toen we samen zo'n stuk zaten te lezen. Dat ik hem had gepest omdat hij net deed of hij en Saskia dikke vrienden waren, terwijl hij haar in het echt een draak

vond. En dat hij toen tegen me zei dat het van belang was dat het publiek zou geloven dat ze elkaar zo graag mochten. Dat het de sleutel tot hun succes was.

‘Ik heb nog nooit met iemand gewerkt die zo serieus met haar vak bezig is,’ had de interview-Robert gezegd, en de echte Robert had het citaat quasi-serieus voorgelezen. ‘En die er desondanks niks van bakt,’ zei hij erachteraan met dezelfde stem. Ik herinner me nog dat ik er heel hard om moest lachen.

Maar het lachen is me inmiddels vergaan.

Eerste druk juni 2018

Oorspronkelijke titel *My Sweet Revenge*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House

Copyright © 2017 Jane Fallon

The moral right of Jane Fallon to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © plainpicture/Danel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4429 5

ISBN e-book 978 90 261 4430 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.